

Maastricht eert stadsheilige Sint Servaas

04-07-2011, 08:05

Godfried van Boullion treedt binnen met een kruisvaarder. Verzekeringsaccountmanager Peter Schors zet zijn zwaard in een hoek. De enorme aanvoerder van de kruisridders wacht tot hij bij de grime aan de beurt is.

Hij is lid van het reuzengilde Gigantius, een van de groepen die meelopen in de heiligdomsvaart, dé gebeurtenis in Maastricht, die slechts om de zeven jaar plaatsvindt. Met als hoogtepunt twee processies, op 3 en 10 juli. De hele week zullen 100.000 bezoekers naar Maastricht komen om stadsheilige Sint Servaas te eren.

Op het terrein van de Tapijnkazerne worden de duwwagens alvast in volgorde gezet. Thema dit keer is 'Het licht tegemoet'. Een jaar lang heeft een stoet aan vrijwilligers naar deze dagen toegewerkt. Bij een gereedschapskist in een hal liggen de resten van de nijvere arbeid: koffiebekers en papieren zakken van slagerij Willems (sinds 1890).

De heiligdomsvaart is iets dat je gezien moet hebben, al is het maar een keer in je leven. "En als de Noodkist langskomt, is het helemaal bijzonder", voorspelt iemand. De Noodkist met de resten van Sint Servatius wordt anders alleen rondgedragen als de nood hoog is. Zoals die onheilspellende avond voor het uitbreken van de Golfoorlog. Als de Noodkist uit de kerk wordt gehaald, is het menens.

Maar nu is het feest. Bij de laatste voorbereidingen al. Er wordt veel gelachen. Twee dames, middeleeuwse bedevaartgangers, aarzelen, maar de grimeuze is vastberaden. Schaterend zegt ze: "Nee, alleen wat poeder. In de tijd van Servaas hadden ze geen oogschaduw en mascara."

De maagden van Tongeren zijn nog niet gearriveerd. In de gymnastiekhal hangen gewaden klaar. Maagdelijk blauw. Palmtakken in aparte dozen, kroontjes nog in vloeipapier. Er zijn maagden in alle lengtes. Een lijst wijst ze de weg langs de kapstokken, zodat ze straks devoot in het blauw door de afgeladen straten van Maastricht kunnen gaan, zingend en zwaaiend met hun palmtakken.

Zita, Laurine, Isabeau, Cassandra, Stien en dan is de dag helemaal compleet als de Grameer van de Sint Servaas zijn donkere klank over de stad laat gaan. Zelden wordt hij geluid. En reken maar dat menig Maastrichter het even te kwaad krijgt op deze heiligdomsvaart.

De heiligdomsvaart is een traditie uit de veertiende eeuw. Met het aanschouwen van de stoet, verzekerden de gelovigen zich tegen 'aflaten', vertelt Roland Dear, een van de organisatoren. En die aflaat was een cheque voor duizenden jaren in de hel.

De relikwieën daarvan worden nu ook meegedragen. Zoals een arm van de apostel Thomas. Die wordt bewaard in de schatkamer van de Sint Servaas. Ook nu zal de processie voor veel van de toeschouwers onderdeel zijn van het geloven, veronderstelt Dear. "Zoals je ook naar de kerk gaat."

|Het weer had niet beter gekund, een beetje bewolkt en af en toe zon. Stipt om 14.00 uur begon de processie. Het publiek staat rijen dik, maar voor iedereen is er ruimte genoeg om de indrukwekkende stoet voorbij te zien komen.

Er is veel te zien: geestelijken, een miniatuur van de Sint Servaas en goudkleurige borstbeelden trekken voorbij. En de heilige Monulphys en Sint Gondulphus, in habijt op schouders gedragen. Muziekkorpsen doen mee alsof ze rechtstreeks uit de middeleeuwen komen. En daartussen lopen bedelaars en leprozen.

De stilte in het publiek valt op, zo is iedereen onder de indruk. In de Looiersstraat is het nóg drukker. Een prediker spreekt de mensenmassa toe: "Hoor hoe ik mij het leven hier op aarde voorstel."

